

köztudóiban. De ugyanilyen rikító és félreismerhetetlen jelei vannak a nyomor-
nak is. Sőt, ez a kétféle jel a gyakor-
latban teljesen azonos szokott lenni. Hogy
bűnözőket látok-e, vagy sem, azt nem tu-
dom. Egy azonban bizonyos: nagyon sze-
gény embereket látok, akik munkából,
vagy bűnből élnek, de mindenképpen
rosszul élnek. Ennek a városrésznek is
van jellegzetes és hangulatos muzsikája,
de ez nem a fűrészboldog rikoltása. Min-
den második épület mélyén lakatosműhely
rejtőzik és mérgesen cseng-bong a vas a
kalapács alatt. Lehet, hogy éppen ál-
kulcsokat s egyéb betörőszerszámokat ko-
vácsolnak a láthatatlan műhelyekben. De
az is lehet, hogy csak lyukas lavórokat
foltoznak szerencsétlen vasmunkások,
akiknek jobb munka nem jutott. Az utcá-
kon több nő halad, mint férfi. Csak-
hogy — és ezt a valószínűtlen tényt ismét
határozottan kell leszögezniem — egyórá-
s bolyongásom közben egyetlenegy fiatal és
csinos nőt sem látok. Görnyedt öregasz-
szonyok botorkálnak mindenféle céltalan
és zilált csomagokkal. Mindegyik cipel va-
lami terhet s úgy látom rájuk, hogy az
élet már évtizedek óta súlyos és zavaros
batyúként nehezedik rájuk. Talán csak
mesebeli, elátkozott országokban talál-
ni ennyi töpörödött és boldogtalan öregasz-
szonyt.

A helybeli színház számos plakáton közli
műsorát. Ez a színház természetesen
Budapesten van; de egy ismert operett
előadását fővárosi művészek vendégfel-
léptével hirdeti. A plakát ezeket a szava-
kat használja: „Fővárosi művészek ven-
dégfelléptével!” Ez a városrész úgy érzi,
hogy nem tartozik Budapesthez, mert
Budapest kirekeszti önmagából. A hely-
beli színház hirdetése mondja ezt, vallo-
másszerűen. Van ebben a vallomásban
valami őszintén és fájdalmasan megindító
hang.

Ilyen a Magdolnaváros. Azt, hogy va-
lamennyire még él, nem kis részben egy
alaposan megszervezett és évről-évre meg-
újuló inségakciónak köszönheti. Magyar-
ország Nagyasszonya most, annyi látható
segítség után, láthatatlanul fénylő palást-
ként fölébe teríti a nevét.